

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **nezl. M. M.,**
nar.,
zastoupena zákonným zástupcem A. M.,
nar.,
oba státní příslušnosti: Republika Kazachstán,
bytem ,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2020, č. j. OAM-675/ZA-ZA11-P10-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že se jí § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) mezinárodní ochrana neuděluje.
2. Žalobkyně namítá porušení § 2 správního řádu, žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, § 2 odst. 4 správního řádu, rozhodnutí neodpovídá okolnostem případu; § 3 správního řádu, správní orgán nezjistil dostatečně skutkový stav věci. Domnívá se, že žalovaný nevycházel žalobkyni vstříc podle možností, čímž porušil § 4 odst. 1 správního řádu. Při hodnocení podkladů nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo najevo, čímž porušil § 50 odst. 4 správního řádu, žalovaný nedostatečně v rozhodnutí uvedl podklady a úvahy ze kterých vycházel, porušil § 68 odst. 3 správního řádu, rozhodnutí je v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně právem na respektování soukromého a rodinného života (čl. 8 Úmluvy) a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte. Má za to, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
3. Zákonný zástupce v žalobě uvedl, že jeho dcera (žalobkyně) žila v Kazachstánu s matkou, která se znovu provdala. Mezi žalobkyní a novým manželem matky docházelo k častým konfliktům, situace byla vyhrocená, matka kontaktovala otce žijícího v ČR, aby věc vyřešil, ten do Kazachstánu vycestovat nemohl. V Kazachstánu není dostatečně právně postihováno domácí násilí, trestní sazby jsou nízké, jak uvádí zpráva MZV USA o stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu ze dne 11. 3. 2020. Žalovaný porušil povinnost dle § 50 odst. 4 správního řádu. Žalovanému otec v průběhu řízení sdělil, že nebezpečí domácího násilí je pro žalobkyni v zemi původu reálnou hrozbou. Zákonný zástupce dále namítl, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s tvrzením ohledně obav z možného únosu žalobkyně. Dle uvedené zprávy MZV USA v zemi nadále přetrvává praxe únosu žen a dívek za účelem uzavření nuceného sňatku. Toto žalovaný nevzal dostatečně v potaz. Žalovaný rozhodl v rozporu s § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Zákonný zástupce má za to, že u žalobkyně jsou naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d), zákona o azylu, její vycestování by mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Zákonný zástupce poukázal na to, že přání, aby žalobkyně pobývala v ČR s ním, vyslovil on, matka dcery i nezletilá dcera. Napadeným rozhodnutím došlo k porušení práva na soukromý a rodinný život dle čl. 8 Úmluvy a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný se nezabýval dopadem rozhodnutí do rodinného života. Žalovaný se nezabýval dopady zamítavého rozhodnutí do rodinného života. Nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav s ohledem na všechny okolnosti případu. Zákonný zástupce poukázal rovněž na judikaturu ESLP, konkrétně na případy *Boultif vs. Švýcarsko* a *Üner* proti Nizozemí. Jednalo se sice o případy, kde zmíněný soud formuloval kritéria v případě vyhoštění cizince, ale rozhodnutí jsou aplikovatelná i na případy, kdy zamítavé rozhodnutí správního orgánu vede ve svém důsledku k nucenému opuštění hostitelského státu. Jako rozhodné skutečnosti soud shledal mj. nejlepší zájem a blaho dítěte, zvláště s ohledem na vážnost problémů, na které může narazit v zemi původu, do kterého je vyhoštěno, a dále pevnost vazeb s hostitelskou zemí a zemí destinace. Žalovaný nerespektoval princip proporcionality, zamítavým rozhodnutím opomenul respektovat rovnováhu mezi zájmy státu a dítěte. K tomu zákonný zástupce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 1999, zn. II ÚS 178/98.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, jedná de o v pořadí již druhou žádost o mezinárodní ochranu. První byla jménem zákonného zástupce podána dne 18. 12. 2006 pro důvody náboženského charakteru. Žalovaný mezinárodní ochranu neudělil, žaloba byla Krajským

soudem v Brně rozsudkem ze dne 2. 11. 2007 č. j. 56 Az 88/2007-28 zamítnuta. V aktuální žádosti zákonný zástupce uvedl, že hlavním důvodem jejího podání jsou vztahové potíže v rodině v zemi původu, poté co se manželka znovu provdala, neboť dcera nevychází s novým manželem své matky. K námitce, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci, žalovaný uvádí, že tuto povinnost má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (NSS č. j. 5 Azs 222/2004 ze dne 30. 9. 2004). Žalovaný vycházel z výpovědí zákonného zástupce žalobkyně, který vypovídal jménem své nezletilé dcery a z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu. Zákonný zástupce se s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí seznámil, nijak se k nim však nevyjádřil, nenavrhoval jejich doplnění ani neuvedl nové skutečnosti. Dle žalovaného jsou podklady dostatečně aktuální, objektivní. Zákonný zástupce žalobkyně podle žalovaného v průběhu řízení neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možné podřadit azylu dle § 12 zákona o azylu či vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný ve vztahu k § 14a zákona o azylu náležitě a podrobně odůvodnil, z jakých důvodů žalobkyni doplňkovou ochranu neudělil. Neshledal, že by vycestování žalobkyně do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Co se týká obavy zákonného zástupce žalobkyně z jejího možného únosu v Kazachstánu, odkazuje žalovaný na str. 5 a 8 rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že si je vědom snahy zákonného zástupce žalobkyně legalizovat její pobyt na území ČR, neboť má v Kazachstánu problémy v rodině. Žalobkyně má v zemi původu blízké rodinné vazby, s otcem nebyla dlouhodobě v přímém kontaktu a ani aktuálně nebyla otci právně svěřena do péče (tvrzení zákonného zástupce ze dne 15. 9. 2020).

5. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
6. K žádosti zákonný zástupce sdělil, že dcera zatím nemá žádné náboženské přesvědčení, on je muslim, matka je křesťanka. Dcera není nijak politicky aktivní. Dcera se narodila v ČR, poté žila s matkou v Kazachstánu a nyní se vrátila znovu do ČR. Žádá podruhé. Je zdravá. Matka žalobkyně se podruhé vdala. Zákonný zástupce poukázal na problémy dcery s novým manželem matky. Nemůže dceři pomoci v případě domácího násilí. Matka její kontaktovala, aby věc vyřešil. Dala plnou moc matce otce žalobkyně, aby dceru přivezla do ČR. Zákonný zástupce zde domluvil základní školu, kterou má dcera navštěvovat. O problémech dcery mnoho neví, matka ale situaci nezvládala. Má s novým manželem syna. V Kazachstánu se stává, že jsou unášeny děti kolem 15 let, klidně se to může stát, matka dceru neochrání.
7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

9. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
10. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
11. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
12. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
13. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
14. Soud konstatuje, že se jedná o opakovanou žádost ve smyslu zákona o azylu. První žádost podal zákonný zástupce žalobkyně 18. 12. 2006, kdy důvody jejího podání odvozoval od důvodů náboženského charakteru, které deklaroval v rámci svého samostatně vedeného řízení. Nebylo shledáno, že by žalobkyni ve vlasti mohlo hrozit pronásledování či vážná újma ve smyslu zákona o azylu, a to na základě obecné bezpečnostní situace v zemi i individuálních okolností případu. Proti zamítavému rozhodnutí byla podána žaloba, která však byla následně rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 2. 11. 2007, č. j. 56 Az 88/2007-28 zamítnuta. Ve druhé žádosti zákonný zástupce zmínil potíže dcery v zemi původu s novým manželem matky. Žalovaný dále uvedl, že ve druhé žádosti byly otcem sděleny relevantní nové skutečnosti (potíže dcery s novým manželem matky), které nemohly být předmětem dřívějšího řízení, proto byla žádost žalovaným vyhodnocena jako přípustná a meritorně posouzena.
15. Co se týče podkladů ve věci, žalovaný vycházel z dokumentů, které uvedl na straně 3 rozhodnutí. Tyto podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „*Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.* Těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

vyhovují. Podklady jsou z roku 2020, tedy v době rozhodování (říjen 2020) byly aktuální. Co se týká odborným informací o situaci v zemi původu žalobkyně, vyšel žalovaný konkrétně z Informace OAMP: Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 25. 5. 2020 a Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Republice Kazachstán v roce 2019 ze dne 11. 3. 2020.

16. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: *„Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“* (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: *„mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“*
17. Stěžejní žalobní námitkou je, že se otec žalobkyně domnívá, že žalovaný nedostatečným způsobem posoudil, zda žalobkyni v zemi původu může hrozit pronásledování či vážná újma v souvislosti domácím násilím a únosy dívek, ke kterým v zemi dochází za účelem uzavření nuceného sňatku.
18. Co se týče možného udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovaný uvedl, že k tomuto důvod nenalezl, dle zákonného zástupce nebyla a není dcera nikterak politicky aktivní. Taktéž nebyl u žalobkyně shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona.
19. V této souvislosti se žalovaný nejprve zabýval tvrzením zákonného zástupce ohledně potíží dcery s novým manželem matky, které měly trvat asi rok a půl a v jejichž souvislosti by mohlo dojít k domácímu násilí. Žalovaný uvedl, že žalobkyně se narodila v prosinci 2006 v ČR, po zamítnutí azylové žádosti se vrátila s matkou do Kazachstánu. V červenci 2019 vycestovala s matkou zákonného zástupce na základě plné moci matky opět do ČR. Žalovaný uvedl, že z žádných zjištěných skutečností nevyplývá, že by bylo vůči žalobkyni přistupováno ze strany státních orgánů jakkoli diskriminačně či nepřiměřeně tvrdě, nebo že by takové jednání mělo žalobkyni hrozit. Postavení nezletilé žalobkyně žalovaný nevyhodnotil jako jakkoli nerovnoprávné z azylově relevantních důvodů s omezenými právy v jakémkoli směru s vážným dopadem do jejího života.
20. Konstatoval, že domácím násilím se zpravidla označuje týrání a násilné jednání odehrávající se mezi osobami blízkými, které spolu žijí ve společné domácnosti, kdy jedna násilná osoba udržuje nad druhou moc a kontrolu. Dle žalovaného pokud by se v rodině žalobkyně domácí násilí vyskytlo, nebylo zjištěno, že by matka doposud neměla možnost chránit její

práva. Žalobkyně s matkou vycestovala do Kazachstánu, kde pobývala, nebylo zjištěno, že by vůči žalobkyni reálně mělo směřovat nějaké závažné jednání, žádné podrobné informace otec žalobkyně nemá. Za domácí násilí nelze považovat obecně jakékoli spory v rodině.

21. Žalovaný poukázal na zprávu MZV USA, podle které kazašská právní úprava rozlišuje různé druhy domácího násilí a vytyčuje odpovědnost místních a státních orgánů a nevládních organizací v poskytování podpory obětem domácího násilí. Právní úprava rovněž vymezuje mechanismy pro vydávání omezujících příkazů a upravuje správní vazbu pro pachatele v délce 24 hodin. Policie zasahovala do rodinných sporů jen tehdy, když dospěla k závěru, že násilí ohrožuje něčí život a nabádala strany k usmíření. Nevládní organizace v zemi poukazovaly na to, že mírné tresty za domácí násilí, tj. přestupek, kdy maximální výše trestu představuje 15 dní odnětí svobody, neodrazují ani usvědčené pachatele. Stát provozoval pro oběti domácího násilí ve všech oblastech azylové domy, dle nevdání organizace Svazu krizových center bylo v celé zemi 31 krizových center a 10 azylových domů financovaných státem. Matka měla dle žalovaného v případě vážných potíží v rodině nejprve využít možností, které jí nabízí právní řád v zemi původu.
22. Soud má za to, že se žalovaný vypořádal s posouzením hrozby, že by žalobkyni v zemi původu mohlo hrozit domácí násilí a související potíže, dostatečně. Žalovaný zjišťoval situaci v zemi původu na základě odborných informací, kdy vycházel ze zmíněné zprávy MZV USA, která ohledně domácího násilí zmiňuje jako problematické mj. nízké trestní sazby za příslušné trestné činy, nicméně dokládá i možná řešení. Zpráva k tomuto mj. dále zmiňuje, že zákon stanovuje maximální výši trestu za fyzické napadení mezi manželi a ublížení na zdraví 10 let odnětí svobody, tedy stejně jako za kterýkoli jiný fyzický útok. Zákon také umožňuje zakázat pachateli bydlení ve stejné domácnosti s obětí v případě, že má možnost bydlet jinde. Upravuje také možnost poskytování odpovídající péče obětem domácího násilí bez ohledu na místo bydliště a nahrazuje finanční pokutu správním vězením v případě, že by pokuta byla trestem i pro oběť.
23. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že při hodnocení obav otce ohledně domácího násilí v rodině bylo podstatné posoudit jejich reálnost na základě jednotlivých tvrzení otce žalobkyně k žádosti. Žalobce má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost uvést veškeré relevantní skutečnosti, je třeba, aby unesl břemeno tvrzení. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57: *„Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech sbromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Správní orgán je povinen se zabývat všemi relevantními tvrzeními i zjištěnými skutečnostmi, avšak nikoli důvody dalšími neuváděnými.
24. Žalovaný má povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. K tomu lze poukázat na rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Dle názoru Nejvyššího správního soudu existují v rámci azylového řízení dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“ Dále soud poukazuje i na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, kde v právní větě uvedl: „Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Uvedl-li v řízení před správním orgánem pouze důvody ekonomické, nemůže účinně v řízení o kasační stížnosti namítat [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, když nezjišťoval důvody jiné, žadatelem v řízení před správním orgánem neuváděné.“

25. Ve vztahu k uvedenému bylo třeba, aby se žalovaný zaobíral tvrzenými důvody a zjišťoval ve vztahu k nim relevantní informace. Žalovaný zjišťoval podstatné skutečnosti od otce, avšak ten je sdělil k žádosti pouze ve zcela obecné rovině. Tvrzení otce ohledně možných obav z domácího násilí či únosu žalobkyně, jsou zcela obecného neurčitěho charakteru bez jakéhokoli upřesnění či konkretizace takové údajné hrozby. Otec nezmínil žádný konkrétní incident, ke kterému by mělo dojít, žádné podrobnosti, které by jakkoli nasvědčovaly realitě problémů.
26. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 36/2010 – 274 ze dne 25. 1. 2011, který se týkal případu, ve kterém, žadatelka rovněž poukazovala mj. na potíže ve vlasti (Kyrgyzstán) ohledně domácího násilí a únosu za účelem nuceného sňatku. Přestože se v dané věci jednalo o jiný stát, má soud za to, že lze spatřovat mezi oběma případy podobnost v tvrzených problémech ohledně domácího násilí a nucených sňatků, kdy tyto potíže v obou případech popisují a potvrzují také odborné dokumenty opatřené ze strany žalovaného. Zásadní odlišnost však soud spatřuje v míře konkrétnosti tvrzení týkajících se předmětných potíží. Zatímco v případě zmíněného rozsudku stěžovatelka své potíže konkretizovala a specifikovala, otec žalobkyně v rámci podání žádosti i soudního řízení uváděl pouze obecná tvrzení vycházející spíše z jeho úvah, přičemž možnost únosu i domácího násilí zmínil toliko ve smyslu, že k domácímu násilí by mohlo dojít a v zemi k únosům dochází. Soud proto považuje za zcela odlišnou vnímanou intenzitu problému v případě žalobkyně, kdy otec tvrdí, že k únosům dochází od problémů uvedených stěžovatelkou ve výše uvedené věci NSS. Soud si je vědom toho, že v dané věci nebyl prováděn nový pohovor a také toho, že se správní orgán dotazoval otce, nikoli přímo dcery, nicméně tvrzení otce byla natolik neurčitá a nekonkrétní že žalovaný neměl důvod přistoupit k provedení nového pohovoru, ať již s otcem či dcerou. Postup žalovaného byl v souladu s § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, podle kterého se pohovor neprovádí, *byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem.* Žalovaný pohovor neprovedl s odůvodněním, že se při zjišťování údajů k žádosti dotázal otce, zda by souhlasil s pohovorem dcery, nicméně otec k tomuto dotazu sdělil, že více konkrétních informací ohledně dcery nemá a provedení pohovoru s dcerou si nepřaje. Otec měl možnost uvést vše podstatné v rámci údajů k žádosti, ale hovořil pouze v obecné rovině. Míra posuzování ze strany žalovaného ohledně možného pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu dotyčného se nutně odvíjela od konkrétnosti tvrzení dotyčného žadatele, v daném případě otce žalobkyně. Provedení pohovoru se žalobkyní bylo na místě z důvodu ověření pobytu žalobkyně na území ČR, kdy má soud pochybnost, zda tomu tak ve skutečnosti je. Nejedná se však o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť v případě absence pobytu žalobkyně na území ČR by se jednalo o okolnost v její neprospěch, neboť vedení řízení o azylu je podmíněno pobytem cizince na území ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

27. V případě žalobkyně nebyly žalovaným zjištěny žádné individuální okolnosti, které by svědčily o tom, že by žalobkyně v minulosti byla obětí domácího násilí nebo že by tak tomu mělo být v budoucnosti při její návratu do vlasti. Otec žalobkyně pouze zcela obecně uvedl, že ví, že v rodině měla problémy s novým partnerem matky, aniž by však tyto byl schopen jakkoli upřesnit. Soud tak dává za pravdu žalovanému, že z žádných skutečností neplyne, že by žalobkyně skutečně měla reálně čelit závažnému jednání v souvislosti s domácím násilím. I v případě, že by tomu tak skutečně bylo, poukázal žalovaný na to, že právní úprava v zemi poskytuje ochranu, která, jak soud připouští na základě dalších zjištěných skutečností, nemusí být zcela bezproblémová a účinná, nicméně možnosti, jak situaci řešit, existují a lze souhlasit s žalovaným, že je na místě, aby matka žalobkyně nejprve situaci ohledně problémů v rodině řešila dostupnými cestami v zemi původu.
28. Obdobné závěry o obecnosti tvrzení otce platí, pokud jde o jím tvrzené obavy z možného únosu dcery v souvislosti s nuceným sňatkem. Žalovaný uvedl, že se jedná o subjektivní obavu, která nemá žádnou oporu v reálně objektivně zjištěných skutečnostech, jde pouze o spekulativní domněnku zákonného zástupce, byť z pohledu rodiče pochopitelnou. Zpráva MZV USA sice podle žalovaného potvrzuje, že stále v zemi k praxi únosu žen a dívek za účelem nucených sňatků dochází, neméně dle zprávy zákon stanovuje v případě usvědčení z únosu trest odnětí svobody od 8 do 10 let, pokud pachatel oběť vydá, může se vyhnout trestnímu stíhání. Zpráva zmiňuje také konkrétní případ únosu nezletilé dívky třemi muži, kteří se dívky zmocnili poblíž jeho domova, dívce se podařilo uniknout, přičemž všichni viníci se doznali a byli soudem odsouzeni k odnětí svobody na 7 let. Tradiční zvyk tak dle žalovaného v zemi sice stále přetrvává, nicméně je zákonem zakázán a státní mocí právně i fakticky potírán.
29. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný nikterak nepopřel samotnou existenci problému únosu žen a dívek za účelem nucených sňatků v Kazachstánu. Poukázal však rovněž na to, že takové jednání je zákonem zakázáno a sankcionováno. Zpráva k problematice únosů také uvádí, že orgány činné v trestním řízení často vybízely unesené ženy, aby si problém vyřešily nějak samy. Podle organizací občanské společnosti může podání stížnosti na policii spustit velmi zdoluhavý byrokratický proces, ve kterém často dochází k ponižování obětí a jejich rodin. Soud však především shodně jako v případě tvrzených problémů s domácím násilím dává žalovanému za pravdu, pokud jde o jeho závěr, že z žádných skutečností nevyplývá, že by takové problémy měly hrozit právě žalobkyni. Pokud by soud přisvědčil žalobě, znamenalo by to, že veškeré neprovdané ženy v Kazachstánu splňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Takový následek prokazuje ve své absurditě neoprávněnost žaloby, která je opřena o obecnou potencialitu tvrzených následků. Ve vztahu k problematice nucených sňatků otec pouze v závěru sdělení údajů k žádosti uvedl, že v zemi k takovému jednání dochází a vyjádřil obavu, že matka dceru v takovém případě neochrání. Neuvedl však žádnou skutečnost, která by měla jakkoli podpořit reálnost takové hrozby.
30. Soud za to, že informace, které byly správnímu orgánu poskytnuty ze strany otce žalobkyně ani v kontextu s odbornými informacemi o stavu v zemi neodůvodňují udělení azylu ani doplňkové ochrany žalobkyni z důvodu možné hrozby domácího násilí či hrozby únosu za účelem nuceného sňatku. Zpráva zmiňuje problémy s domácím násilím i setrvávající problémy s únosy, nicméně zmiňuje i snahu státu věc řešit. Tvrzení otce byla k oběma možným problémům velmi obecná bez podrobností a čistě spekulativní povahy. Z žádných jím tvrzených skutečností nevyplývalo, že by žalobkyni mohly takové

problémy v zemi hrozit, dle zjištěných informací matka může v případě potíží vyhledat řešení v Kazachstánu.

31. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Pokud má otec žalobkyně v úmyslu legalizovat její pobyt na území ČR, je na místě postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, nikoli podle zákona o azylu.
32. Žalovaný zkoumal možnost žalobkyni udělit doplňkovou ochranu. Uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné se domnívat, že by žalobkyni v případě návratu mohla hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Trest smrti je v zemi možné uložit pouze výjimečně. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, kdy takový závěr vyloučil. Žalobkyně neměla nikdy žádné problémy se státními orgány, neprchala ze země v souvislosti s takovými problémy, odcestovala se svou babičkou legální cestou. Ve vztahu doplňkové ochrany žalovaný učinil ohledně tvrzených problémů s hrozbou domácího násilí či únosem za účelem sňatku obdobné závěry jako v případě neudělení azylu.
33. Dále uvedl, že dle Informace OAMP ze dne 25. 5. 2020 zákon v Kazachstánu poskytoval svobodu pohybu, zahraničního cestování a právo občanů na emigraci a repatriaci, kazašské úřady tato práva obecně respektovaly, ani v této souvislosti žalovaný nezjistil závažné informace, žalobkyně disponuje cestovním dokladem. V zemi nadále žije její matka. Důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) a b) nebyl nalezen. Situace v Kazachstánu je stabilní, v zemi neprobíhá žádný konflikt, který by odpovídal vážné újmě dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Také v rozsahu posouzení doplňkové ochrany soud neshledává vadu řízení nebo nezákonnost úvah žalovaného.
34. Co se týče námitky nedostatečného posouzení zásahu do rodinného života žalobkyně a porušení článku 8 Úmluvy a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, zabýval se žalovaný i těmito otázkami. Konkrétně uvedl, že po posouzení informací o zemi původu a sdělených informací nepředstavuje vycestování žalobkyně rozpor s mezinárodními závazky ČR včetně respektování práva na soukromý a rodinný život. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 8. 1. 2009 č. j. 2 Azs 66/2008 a ze dne 28. 11. 2008 sp. zn. 5 Azs 46/2008. Konstatoval, že zamítavé rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu s právem cizince na respektování soukromého a rodinného života. Snaha o legalizaci pobytu žalobkyně ze strany otce je dle žalovaného pochopitelná, nicméně v zemi původu má žalobkyně blízké vazby, s otcem nebyla dlouhodobě v kontaktu a nebyla mu ani dle jeho tvrzení právně svěřena do péče.

35. Soud si k tomu odkazuje na rozsudek NSS č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „*Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (...) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).*“
36. Soud považuje zhodnocení možností udělení doplňkové ochrany žalobkyni dle § 14a zákona za adekvátní. Žalovaný se dostatečně zaobíral jednotlivými důvody pro možné udělení doplňkové ochrany. Co se týče namítaného porušení mezinárodních závazků ČR v případě nuceného vycestování žalobkyně, ztotožňuje se soud s žalovaným v tom, že v případě žalobkyně se nejedná o nikterak výjimečnou situaci odůvodňující udělení doplňkové ochrany. Žalobkyně má v zemi původu matku, se kterou žila, kdy otec sice zmiňoval údajné rodinné problémy s novým partnerem matky, avšak v obecné rovině, nic bližšího k nim neuvedl. Žalobkyně se může navrátit do vlasti a nadále žít v rodině se svou matkou, která se může v případě potřeby obracet na tamní příslušné orgány. Soud považuje za adekvátní i závěr žalovaného, že v dané věci se nejedná o situaci, kdy by hrozilo v případě vycestování žalobkyně porušení zásady non-refoulement. Rodiče žalobkyně spolu nežíjí, vždy tak bude muset žalobkyně volit, zda bude žít s otcem, nyní v ČR, nebo s matkou v zemi původu. Neudělení mezinárodní ochrany má za následek, že takové případné dilema je omezena na území původu. Neudělením mezinárodní ochrany tak nebude nepřipustně zasaženo do rodinného života žalobkyně, neboť v zemi původu může žít se svou matkou.
37. Žalovaný nenalezl u žalobkyně důvod pro udělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu ani doplňkové ochrany podle § 14b téhož zákona.
38. Z důvodů shora uvedených soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 8. 11. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce